

DUŠAN DUŠEK PUKANCE A ZMRZLINA

Tatino má nový počítač. Aj píše. Budem spisovateľ: Počítač by už bol. Tatino je Marián. Igy mu raz povedal: „Ahoj, Marián, ja som pavián!“ Mama robí korektúry. Aj Brko. Všetko ako mama. Hovorí Igy: „Igorko, nemôžem sa s tebou hrať, toľko mám tých korektúr! Musím ich odniesť do vydavateľstva!“ Vlečie plný kufor kníh. Z izby do izby. V kuchyni sa mu vysypú. Zakrátko sa pýta: „Mami, čo žerie žeriav?“ Tatino nie je doma. Igy sa zamyslí: „Kde sa ten náš tatino trajdá?“ Vo dverách zaštrkoce kľúč. Brko zašušle: „Už sa dotrajdal!“ Mám po písaní. Aspoň na dnes. Tatino si sadne k počítaču. A ja budem čakať a čakať. Až zaspím.

Moja sestrička má pekné náušnice, no boli by jej na figu, keby nemala aj pekné uši. Má ich pekné. Malé a guľaté. Ako na hrnčekoch, z ktorých ráno pijeme kakao. Má pekný nos a pekné oči. Volá sa Bea. Má rada pukance. Mne sa toto jej meno nepáči, lebo ju nemôžem volať Beička. To je dosť blbé. Keby sa volala Lydka, mohol by som ju volať Lyduška, no takto jej musím hovoriť len Bea. Snažím sa to vyslovovať čo najmilšie, aby videla, ako ju mám rád.

Aj Igy je spisovateľ. Všetko ako ja. Začiatok už mám. Igy píše do zošita, až potom si to prečukáva na disk, hrá sa, že rozmýšľa. Nadávam mu: „Ty kokso!“ Mama varí kakao. Brko jej vyznáva lásku: „Mami, ty si moja stará dobrá kráľovnička!“ Obliekam ho. Básni: „Banány rastú v Afrike, v zelovoci, na trhu a tak.“ Igy mu pre istotu vynadá: „Ty investor malý! „ Na mňa si netrúfa.

Predslov: tento príbeh sa bude odohrávať v Marseille. Hrdina tohto prípadu pre FBI sa bude volať Jean de Mauseli ktorý bude mať za úlohu zničiť nepriateľa Piera Masekyho. Nepriateľ obsadil ulicu do ktorej nemôže nikto vstúpiť a keď náhodou tak ho zastrelia.

Bea nosí pekné náušničky. Na to mama dá – je to jej dcéra. Ja som vraj otcov. Vždy, keď sa nenávidia a hádajú, mama zavolá Beu (tak rád by som ju volal Lyduška) k sebe, rozplače sa a odíde s ňou do susednej izby. Ja ostanem s otcov.

Fikus vyhnal nový list. Brko sa nad tým hlboko zamyslí: „Tento kvet sa nám ženie.“ Pokyvuje hlavou. Pozerá von oknom a rozmýšľa o šoférovaní: „Stlačím spojku a potom si to na neutrálne dobrzdím.“ Babke oznámi: „Stále musím chodiť do penzie. Aj ráno, aj naobed, aj večer.“ A mame: „Mami, vieš čo, ži si koľko chceš, mne je s tebou dobre.“ Igy zatiaľ píše. Bez čiarok. Všetko ako ja. No ja píšem s čiarkami.

Vonku napadol prašivý sneh. Neznášam Brkove rečičky. Dosype sa za mnou do postele a hneď spustí: „Predpokladám, že pomerne mi je dobre. V telke bol taký malý papagájik a volal sa že papoušek. Ty budeš akože spať a ja sa na teba zvalím ako bomboniéra.“ Vykrútim mu nos. Aj ruku. Aj nohu. Potom otravuje babku: „Babi, budeme sa hrať, že ty si bazén a my budeme do teba skákať.“ Niekedy sa strašne nudí. Pozerá von oknom. Skúma autá a premávku na ceste: „Naše auto chodí na špeciál, autobusy zase na superpyrín. Nevieť povedať penicilín, tak hovorím acylpyrín.“ Inokedy len tak tára: „Pretože aj napriek tomu, pravda, mami?“ Zíva: „Babi, ty budeš u nás spať každý deň jednu noc, dobre?“

Ináč mama nedá na nič. Akurát na pekné šaty. Aj za tie sa vždy Bey pýta, či je jej, či je dcéra? Hovorí, že ja som otcov. Ale ona s Beou že raz utečú.

Keď som bol malý, mali sme doma iba jedno rádio ktoré otec nosil do fabriky. Bol to malý tranzistorák. Otec pracoval vo fabrike v ktorej sa vyrábali kožené a poťahové látky. Mama nemala prácu tak bola doma. Čakala nás kým prídeme domov a dala nám výborné

jedlo. Väčšinou varila s vegetou. Nikdy som si neodpustil poznámku na rajčiakovú polievku. Napríklad: že je presolená. Mama mala ryšavé vlasy, ktoré si odfarbovala keď išla spať a podobne.

Brkove otázky: „Prečo nemá kredenc fúzy? Je stredné Slovensko, aj južné, aj západné. Je najviac Slovensk na svete?“ Alebo: „Nezmestíš sa do kože, mamička?“ Alebo: „To sa len tak hovorí, že Veľká noc, ale to bude deň, pravda? „ Alebo: „Všetko má svoj koniec, ale ľudský koniec je chrbát, však?“ Alebo: „Kedy bude zajtra? V nedeľu?“

Strašne sa s otcom hádajú. Niekedy mi nepomôže ani to, že si prostredníkom zapchám uši. A niekedy ich musím mať celkom otvorené, lebo držím Beu a hlasno jej niečo hovorím do ucha, aby nepočula, ako sa hádajú. Niekedy Bea plače len tak. Nechce povedať prečo. Rýchlo jej začnem veľmi nahlas niečo vravieť do ucha, kričím, až mám strach, že ohluchne. No neprestanem, kým sa nerozosmeje alebo aspoň neprestane plakať. Raz mi už aj povedala, či chcem, aby ohluchla. Tak sa pritom usmievala, že som to nevydržal a začal som jej robiť mŕtvu sojku. Tú má najradšej. Má rada aj medveďa a koníka. A pukance. Ale mŕtvu sojku má najradšej. To je, keď si sadnem na operadlo stoličky, zamávam rukami, zapípam a spadnem na zem. Sama vymyslela to dobré meno. Niekedy sa pritom aj buchnem, ale nevadí, niečo ešte vydržím.

Brko sa chváli Igyemu, že váži deväť hodín, ale ten ho nepočúva, asi dumá, ako by sa dostal k počítaču, vidím mu to na nose, ale tentoraz som ho predbehol, odpadlo nám vyučko. A tak sa Brko chváli mne: „Upratol som kuchyňu, ale ešte treba umyť dlážku, lebo sa po nej dá nahlas chodiť.“ Usmerňujem ho: „Odpál!“ Nadýchne sa: „Vážne?“ Ukazujem na dvere: „Chod' do detskej izby!“ Dá si ruky vbok: „Nejdem.“

Bea sa vie pekne smiať a pekne si čistí zuby. Je o dva roky mladšia, ale píše stokrát krajšie ako ja. Na rukách má zlaté chlčky. Ja nemám. Niekedy k nej vlezím do postele a potom sa strašne dlho rozprávame. Ale to len keď nie sú naši doma. Nesmiem zaspáť, lebo keby ma u nej našli, určite by ma zbili. Strašne radi sa rozprávame. Vždy sa máme o čom. Keď počujem, ako v zámke zaštrkoce kľúč, rýchlo vyskočím a ľahnem si do vlastnej postele. Obidvaja sa robíme, že spíme, no vtedy jej nemôžem kričať do ucha, keď sa hádajú. A hádajú sa stále. Už aj na ulici. Kde ich napadne. Nedá sa to vydržať. Ale Bea už neplače. Ani s bábikami sa nehrá. Včera sa zase pohádali na ulici. Otec nebol doma, pomaly bol večer, nešiel a nešiel, až sa mama zrazu rozhodla, že ideme za ním. Museli sme sa obliecť. V električke mala celkom žltú tvár. Bea ma potajomky chytila za ruku. Otca sme stretli neďaleko parku. Strašne sa hádali. Otec chcel ísť ďalej, mama ma posielala za ním a potom ma zase volala späť. Otec bol opilec. Aspoň mama to stále kričala: „Opilec! Opilec! „ Zase ma poslala za ním a zase ma zavolala späť. Chodil som medzi nimi ako vláčik. Okolo nás postávali ľudia, pozerali na otca a na mamu, niektorí sa smiali a volali: „Do toho!“ Mama ešte viac kričala. Nakoniec sme sa akosi dostali domov, no neprestali sa hádať, kým nezaspali. Aj ja som zaspal, ale už po chvíli som sa zobudil, lebo do mojej postele prišla malá Bea.

Brko mi oznamuje: „Igy už nepíše. Dal sa na futbal.“ A ďalej mi oznamuje: „Naša zem je susedových strecha.“ Ide za mamou: „Vysvetli mi, prečo na zlé škoda aj pomyslieť.“ Ďalší Brkov oznam: „Ja som babkin kľúčik.“ Alebo: „Umyl som si vlasy šampusom!“ Šklbe sa za vlasy: „Vyhodím si to z hlavy – a bude!“

Sedím tu a trasiem sa. Nevieam, či od zimy alebo od strachu. Dnes sme zase išli hľadať otca. Našli sme ho na tom istom mieste. Zase sa hádali. Nakoniec odišla Bea s mamou a ja s otcom. Keď sme prechádzali okolo hlbokkej jamy na našom sídlisku, oprel som sa z celej sily do otca a hrkol som ho tam. Rozbehol som sa domov. Otvoril som si svojím kľúčom, ktorý nosím na šnúrke okolo krku. Oblečený som si sadol do postele. Sedím tu a čakám na Beušku. Odteraz ju už ináč volať nebudem. Viem, že urobila to isté.

Vonku sneží. Brko má mums. Igy mu závidí. Nemusí ísť do škôlky. Včera si tam vymýšľal: „Mamička nás doma bije kladivom.“ Teraz si ju udobruje: „Obleč si okuliare, bude

ti zima.“ Pozoruje autá na ceste. Hlavu má zabalenú v plienke. Odprevádza ma k dverám.
Žobre: „Kúp mi na Ježiška pukance.“ Asi mu šibe. Popoludní, keď sa vraciam zo školy, vidím
ho stáť na balkóne – a počujem, ako kričí: „Dedo Mráz, Mikuláš, Ježiško, anjelici, kde ste?
Tu bývam, Prešovská dvanásť!“